C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lovecraft_Howard_Phillips-Ze_Zapomneni.PDB

PDB Name: H.B.Lovecraft - Ze zapomneni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.11.2008
Modification Date: 11.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Howard Phillips Lovecraft - Ze zapomnění

Když se mi nachýlily poslední dny a kruté žerty existence mě začínaly přivádět k šílenství podobně jako kapičky vody, které trýznitelé nechávají nekonečně dopadat na jedno místo těla oběti, zamiloval jsem si vábivé útočiště spánku. Ve svých snech jsem nalézal alespoň trochu té krásy, kterou jsem marně hledal v životě, a procházel jsem starými zahradami a okouzlujícími lesy.

Za mírného a provoněného vánku jsem slýchal volání dálek a malátně a bez konce jsem plul pod neznámými hvězdami.

Za laskavého deště jsem klouzal po bárce nesen temným proudem pod zem, kde jsem nalézal jiný svět, svět purpurových červánků, duhových zahradních altánu a neuvadajících růží.

A jednou jsem kráčel zlatým údolím, které vedlo ke stinným hájům a zříceninám a bylo zakončeno mohutnou zdí, po níž se pnulo staré révoví a ve které byla malá bronzová vrátka.

Mnohokrát jsem kráčel tímto údolím a na stále delší chvíle jsem se zastavoval v přízračném polosvětle, v němž ohromné stromy se groteskně kroutily a proplétaly a sedavá vlhká půda se táhla od kmene ke kmeni tu a tam obnažujíc kamenné kvádry pohřbených chrámů potažené plísní. A vždy se předmětem mé fantazie stávala mohutná, vinnou révou porostlá zeď s malou bronzovou brankou.

Po čase, jak se dny bdění stávaly stále méně snesitelnými pro svou šedost a tuctovost, proplouval jsem často v opojném klidu údolím i stinnými háji a přemýšlel, jak bych toto místo získal jednou provždy jako své věčné útočiště, abych se už nikdy nemusel plahočit zpět do planého světa zbaveného zajímavosti i nových barev. A jak jsem se díval na malá dvířka v mohutné zdi, cítil jsem, že za nimi leží vysněná krajina, z níž, když se do ní vstoupí, není už návratu.

A tak každou noc ve spánku jsem se usiloval najít skrytou západku branky v břečťanem porostlé starobylé zdi, ale byla dokonale ukrytá. Zároveň jsem zjišťoval, že říše za zdí je pro mě tím lákavější a zářnější.

Pak jsem jednu noc ve snovém městě Zakarion objevil zažloutlý papyrus popsaný myšlenkami vykladačů snů, kteří pradávno obývali toto město a kteří byli příliš moudří na to, aby se zrodili do bdělého světa. Bylo zde zaznamenáno mnohé o světě snů a bylo tu psáno i o zlatém údolí a posvátném háji s chrámy i o vysoké zdi s malou bronzovou brankou. Když jsem spatřil tuto zmínku, věděl jsem, že jsem právě na dosah toho, po čem toužím, a proto jsem se začetl do zažloutlého papyru.

Někteří z vykladačů psali v oslnivých barvách o zázracích za neprostupnou brankou, jiní však hovořili o hrůzách a zklamáních. Nevěděl jsem, kterým věřit, ale toužil jsem víc a víc navždy proniknout do neznámé země; soudil jsem, že tyto zápisy slouží jen ke zvýšení pochybností a k utajení, a žádná hrůza nemohla už být strašnější než každodenní muka všednodennosti. A tak, když jsem se dočetl o přípravku, který odemkne branku a pustí mne dovnitř, rozhodl jsem se požít jej okamžitě, jak se probudím.

Včera v noci jsem vzal onu drogu a omámeně jsem proplouval zlatým údolím a stinnými háji, a když jsem tentokrát doplul ke starobylé zdi, spatřil jsem, že malá bronzová dvířka jsou dokořán. Zpoza nich vycházela záře, jež vrhala tajuplné odlesky na ohromné pokroucené stromy a vršky pohřbených chrámů a já plul dál vyrovnaně a v očekávání nádhery krajů, z nichž se už nikdy nevrátím.

Jak se však branka otvírala víc a víc a kouzlo drogy a snu mne tlačilo skrz ni, věděl jsem, že všechna má vidění a očekávání nádhery končí, neboť v té nové říši nebyla ani pevnina, ani moře, pouze bílé prázdno nezalidněného a nezměrného prostoru. A já, šťastnější dokonce, než jsem se kdy odvažoval doufat, že budu. rozplynul jsem znovu do té rodné nekonečnosti křišťálového zapomnění, z něhož mne na krátkou a skličující chvíli vyvolal démon Život.

Přeložil ROMAN LIPČÍK